

Arrest

nr. 203 088 van 26 april 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 april 2018 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker beschikte over een geldige verblijfstitel in België, maar werd op 5 maart 2004 afgevoerd van ambtswege.

1.2. Verzoeker werd op 19 april 2018 geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen – Regio Noord naar aanleiding van zwartwerk in een dagwinkel.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 19 april 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: T.(...)

voornaam: N.(...)

geboortedatum:

geboorteplaats:

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- ☐ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldige arbeidskaart/beroepskaart. Betrokkene werd echter op heterdaad betrapt op zwartwerk in een dagwinkel. Ten laste van betrokkene zal door de politie van Antwerpen een Proces-verbaal voor zwartwerk opgesteld worden.

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15/01/2013 dat hem betekend werd op 04/02/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene verklaart dat hij gehuwd is met mevrouw T.(...) Z.(...) (in het bezit van B-kaart) en dat zij samen drie kinderen hebben, met name T.(...) M.(...) T.(...) (°(...)), T.(...) R.(...) (°(...)) en T.(...) E.(...) S.(...), (°(...)). Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf, daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar Turkije en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 05/02/2004 veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen voor 5 jaar gevangenis met uitstel 5 jaar Behalve 20 maanden gevangenis inzake ontvoering van een minderjarig kind.

Ten laste van betrokkene werden door de politie van Antwerpen verschillende PV's opgesteld:

- ☐ PV: AN.30.LB.025155/2018 – poging doodslag
- ☐ PV: AN.40.23.014929/2001 – verdwijning
- ☐ PV: AN.45.LB.111735/2007 – bedreiging met bevel of voorwaarde.

Gezien het karakter van al deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op datum van 03.03.2001 ging betrokkens oudste kind op bezoek bij betrokkene. Betrokkene brengt het kind echter niet meer terug naar de moeder en neemt hem mee naar Turkije. De rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen schaft met het vonnis van 07.03.2001 het bezoekrecht van betrokkene met zijn kind af. De rechtbank van Eerste aanleg veroordeelt hem tot vijf jaar effectief met het vonnis van 05.02.2004 (veroordeling bij verstek). De moeder en het kind zijn naar Nederland gevlucht. Echter uit telefonisch contact met de politiediensten blijkt dat betrokkene vrij snel na zijn vrijlating een nieuwe poging heeft ondernomen om zijn kind te ontvoeren. Volgens de informatie van de bevoegde politiediensten zou betrokkene naar Nederland getrokken zijn met een aantal personen en zij zouden het kind hebben opgewacht aan de schoolpoort. Betrokkene zou aan de politiediensten duidelijk gemaakt hebben dat hij pogingen zal blijven ondernemen om het kind mee te nemen.

Gezien het voorgaande wordt onderhavige verwijderingsbeslissing met respect voor art. 8 EVRM gerechtvaardigd en proportioneel geacht. Overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM dient het recht op gezins- en familieleven erkend en geëerbiedigd te worden. Het tweede lid van art. 8 EVRM stipuleert echter dat deze bescherming niet absoluut is, er kan van afgeweken worden in het kader van de bescherming van de openbare orde.

Betrokkene verklaart dat hij reeds 35 jaar in België is. Betrokkene heeft zich na zijn afvoering van ambtswege echter genesteld in illegaal verblijf. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene verklaart dat hij niet wil/kan terugkeren naar Turkije omdat hij reeds sinds 1974 in België is en hier is opgegroeid.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene was in het verleden in het bezit van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Betrokkene werd op 05.03.2004 echter afgevoerd van ambtswege. Er werd geen gunstig gevolg gegeven aan het verzoek om betrokkene terug herin te schrijven. Betrokkenes aanvragen tot vestiging op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 werden vervolgens allen geweigerd en aan betrokkene betekend.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldige arbeidskaart/beroepskaart. Betrokkene werd echter op heterdaad betrapt op zwartwerk in een dagwinkel. Ten laste van betrokkene zal door de politie van Antwerpen een PV zwartwerk opgesteld worden.

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15/01/2013 dat hem betekend werd op 04/02/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene verklaart dat hij gehuwd is met mevrouw T.(...) Z.(...) (in het bezit van B-kaart) en dat zij samen drie kinderen hebben, met name T.(...) M.(...) T.(...) (°(....)), T.(...) R.(...) (°(....)) en T.(...) E.(...) S.(...), (°(....)).

Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf, daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 05/02/2004 veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen voor 5jaar gevangenis met uitstel 5 jaar Behalve 20 maanden gevangenis inzake ontvoering van een minderjarig kind.

Ten laste van betrokkene werden door de politie van Antwerpen verschillende PV's opgesteld:

- PV: AN.30.LB.025155/2018 – poging doodslag
- PV: AN.40.23.014929/2001 – verdwijning
- PV: AN.45.LB.111735/2007 – bedreiging met bevel of voorwaarde.

Gezien het karakter van al deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op datum van 03.03.2001 ging betrokkens oudste kind op bezoek bij betrokkene. Betrokkene brengt het kind echter niet meer terug naar de moeder en neemt hem mee naar Turkije. De rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen schaft met het vonnis van 07.03.2001 het bezoekrecht van betrokkene met zijn kind af. De rechtbank van Eerste aanleg veroordeelt hem tot vijf jaar effectief met het vonnis van 05.02.2004 (veroordeling bij verstek). De moeder en het kind zijn naar Nederland gevlucht. Echter uit telefonisch contact met de politiediensten blijkt dat betrokkene vrij snel na zijn vrijlating een nieuwe poging heeft ondernomen om zijn kind te ontvoeren. Volgens de informatie van de bevoegde politiediensten zou betrokkene naar Nederland getrokken zijn met een aantal personen en zij zouden het kind hebben opgewacht aan de schoolpoort. Betrokkene zou aan de politiediensten duidelijk gemaakt hebben dat hij pogingen zal blijven ondernemen om het kind mee te nemen.

Gezien het voorgaande wordt onderhavige verwijderingsbeslissing met respect voor art. 8 EVRM gerechtvaardigd en proportioneel geacht. Overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM dient het recht op gezins- en familieleven erkend en geëerbiedigd te worden. Het tweede lid van art. 8 EVRM stipuleert echter dat deze bescherming niet absoluut is, er kan van afgeweken worden in het kader van de bescherming van de openbare orde.

Betrokkene verklaart dat hij reeds 35 jaar in België is. Betrokkene heeft zich na zijn afvoering van ambtswege echter genesteld in illegaal verblijf. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene verklaart dat hij niet wil/kan terugkeren naar Turkije omdat hij reeds sinds 1974 in België is en hier is opgegroeid.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15/01/2013 dat hem betekend werd op 04/02/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C.(...) K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, T.(...), N.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoeker verwijst naar artikel 39/82 § 4 tweede lid van de vreemdelingenwet:

‘(...)’

Deze wettelijke bepaling is van toepassing aangezien verzoeker zich in het Centrum voor mensen zonder papieren te Merksplas bevindt. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het verzoekschrift is ingediend binnen de vijf dagen na de beslissing.

Verzoeker verwijst ondermeer naar: arrest RvV nr. 171241 van 4 juli 2016, inzake Hottak t. Belgische Staat; arrest RvV nr. 168 654 van 30 mei 2016, inzake Agyei Appiah t. Belgische Staat; arrest RvV nr. 171 241 van 4 juli 2016 inzake Hottak t. Belgische Staat; arrest RvV nr. 172 161 van 20 juli 2016, inzake Ekinci Abdulvahap t. Belgische Staat; arrest RvV nr. 187 940 van 2 juni 2017, inzake El Adhram Ahmed t. Belgische Staat”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 april 2018 werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Omwille van deze overbrenging met het oog op zijn terugleiding, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen

aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker onder andere de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt bij zijn bespreking het volgende:

“Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt met betrekking tot het bevel en met betrekking tot de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1,1°, 3° en 8° vreemdelingenwet.

Wat de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten betreft wordt verwezen naar artikel 74/14 § 3,1° en 3°.

De beslissing motiveert dat verzoeker geen visum heeft, dat hij niet beschikt over een geldige arbeidskaart/beroepskaart, dat hij zich niet zou houden aan de verwij deringsmaatregel daar hij geen gevolg zou gegeven hebben aan een bevel van 15.1.2013.

Verder wordt verwezen naar het gezinsleven van verzoeker met echtgenote en drie kinderen, die hier legaal verblijven, en wordt gesteld dat detijdelijke verwij dering naar Turkij e geen disproportionele inbreuk zou uitmaken op het gezinsleven op artikel 8 EVRM. Het feit dat hij reeds 35 jaar in België verblijft wordt niet als argument aanzien voor respect voor artikel 8 EVRM.

Er wordt verder gesteld dat het gedrag van betrokkene geacht wordt de openbare orde te kunnen

schaden.

Tenslotte wordt gesteld:

"Een-grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren."

Eerste onderdeel.

De beslissing motiveert:

"Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren"

Verzoeker verwijst naar bijgevoegd arrest UDN nr. 201 546 van 22 maart 2018 waarbij de beslissing werd geschorst omdat dezelfde motivering werd gegeven.

Verzoeker sluit zich aan bij het motief van dit arrest zoals opgenomen op pagina 11.

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte tot tweemaal toe letterlijk kan worden gelezen: *"Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden"*. De gemachtigde geeft in de bestreden akte derhalve zelf uitdrukkelijk toe dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De Raad kan dan ook niet anders dan verzoeker volgen in zijn betoog dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM werden geschonden door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. Het verweer in de nota kan hieraan geen afbreuk doen. Waar de verweerder argumenteert op grond van een verhoor op 19 maart 2018, merkt de Raad op dat dit verhoor werd afgenomen drie dagen nadat de bestreden beslissingen werden getroffen. Voor zover uit dit loutere Verhoor al een daadwerkelijk onderzoek van de verklaringen van de verzoeker zou kunnen blijken, kan deze handelswijze de reeds drie dagen eerder genomen verwijderingsmaatregel echter niet wettigen. Ook de argumentatie hieromtrent in de nota met opmerkingen komt neer op een loutere a posteriori gegeven motivering, die echter niet wegneemt dat de bestreden beslissingen werden genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers recht op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om de verzoeker met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst.

De middelen zijn dan ook op het eerste zicht gegrond en dus ernstig voor zover de schending wordt aangevoerd van de artikelen 3 en 8 EVRM.

De beslissing dient geschorst te worden bij UDN.

(...)

De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling.

(...)

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat reeds "bij het nemen" en dus in de besluitvormingsprocedure inzake de verwijderingsmaatregel rekening dient te worden gehouden met het gezinsleven en het hoger belang van het kind. Een beoordeling achteraf, in de nota met opmerkingen kan de onwettig tot stand gekomen beslissing dan ook niet wettigen.

(...)"

.

3.2.2.2. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

3.2.2.3. In zijn middel betoogt verzoeker in wezen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet derwijze is gestipuleerd dat aan de gemachtigde van de staatssecretaris een specifieke zorgvuldigheidsplicht wordt

opgelegd, terwijl in de bestreden akte uitdrukkelijk wordt toegegeven dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.2.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.2.2.5. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele vereisten omvat, moet het beslissingsproces dat aanleiding geeft tot maatregelen die een inmenging uitmaken in de rechten die door het verdragsartikel worden beschermd deugdelijk verlopen en afdoende waarborgen bieden (EHRM, 10 mei 2001, T.P. en K.M. v Verenigd Koninkrijk, §72). De kernvraag die dient te worden beantwoord, is de vraag of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69.) De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.3.2.6. De Raad besluit dat alle voormelde geschonden geachte bepalingen een gelijkaardige onderzoeks- en zorgvuldigheidsverplichting in het leven roepen in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris, terwijl in de beslissing wordt toegegeven dat hieraan niet is voldaan.

3.3.2.7. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoeker:

“De verwerende partij behandelt beide middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet gevolgd kan worden in zijn betoog als zou de passage “Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden (...)” voldoende zijn om de tenuitvoerlegging van de- beslissing te schorsen, nu hij niet aannemelijk maakt welke elementen hij heeft aangebracht in kader van de vragenlijst hoorrecht die tot een andersluidende beslissing zouden leiden. Er is dan ook geen reden om de schorsing te bevelen. Verzoeker toont niet aan wat het belang is bij dit onderdeel van het middel.”

3.3.2.8. De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar het gehoor dat van verzoeker werd afgenomen nadat de bestreden beslissing werd genomen om aan te tonen dat aan de onderzoeks- en zorgvuldigheidsplicht die vervat zijn in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 3 en 8 van het EVRM zou zijn tegemoetgekomen..

Het eerste middel is in de aangegeven mate *prima facie* gegrond en bijgevolg ernstig. Er hoeft niet nader op de overige middelen te worden ingegaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de

grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Overeenkomstig artikel 39/82 § 2 vreemdelingenwet kan de schorsing slechts bevolen worden indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Het moeilijk te herstellen nadeel kan in een relatief summiere uiteenzetting geschieden, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten (RvSt, 1 december 1992, nr. 41.247).

'Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.' (RvV arrest nr. 104 767 van 31 mei 2013).

In die zaak werd het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvaard met het argument dat 'ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, gezien het feit dat verzoekers gezinsleven met de Griekse onderdane die als EU burger in België verblijft, ernstig verstoord wordt door het inreisverbod voor de maximale duur van 3 jaar. Het nadeel dat er in bestaat dat de bestreden beslissing een onevenredige ingreep uitoefent in verzoekers gezinsleven is evident ernstig en moeilijk te herstellen.'

Wat betreft het nadeel volstaat het dat de bestreden beslissing voor verzoeker griefhoudende gevolgen kent, met andere woorden hem schaadt. De rechtspraak getuigt van een ruime interpretatie bij de beoordeling van het nadeel. Het bestaat meestal uit de aantasting van een rechtstoestand (een recht, een mogelijkheid enz...) doch de aantasting van de feitelijke toestand volstaat. Een materieel belang bij de nietigverklaring wordt aanvaard, doch ook een zuiver moreel belang bij een nietigverklaring van een beslissing die een moreel nadeel inhoudt voor verzoekers volstaat. (J. Baert, G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie, Ontvankelijkheid, Administratieve rechtsbibliotheek^Die Keure, pp, 204-205)

Ook een moreel nadeel moet in aanmerking worden genomen (J. Baert, G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie, Ontvankelijkheid, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, pp, 198-199).

2.

Verzoeker verwijst naar ondermeer arrest RvV n° 168 654 van 30 mei 2016, die de vaste rechtspraak van de RvV op dit punt weergeeft:

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen

moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2. eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32,2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet oin welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Gelet op de bespreking hoger waaruit blijkt dat verzoeker een ernstig middel gesteund op de grondrechten van de mens, met name artikel 8 EVRM-aannemelijk heeft gemaakt, is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

3.

Het nadeel bestaat er in casu concreet in dat verzoekers recht op privéleven. geschonden zal worden. Indien hij zal teruggestuurd worden naar Turkije, zal hij zijn privé- en familieleden met zijn echtgenote en kinderen voor lange tijd niet meer kunnen uitoefenen.

Verzoeker heeft ernstige middelen-aangewend, waarin elementen op grond van artikel-3, 8 en 2 EVRM en 41 Handvest te weerhouden zijn. Op zich volstaat het aanwenden van ernstige middelen om de vrees voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te gronden, wanneer over die middelen geen uitspraak is gedaan vooraleer het bevel wordt uitgevoerd, (zie ook bijgevoegd arrest nr. 201 546 RvV).

De ernstige schending van rechten is op zich een voldoende moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Dit is de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie oa Raad van State nr. 87.119,9 mei 2000, A.P.M. 2000,103). Dit is in casu onmiskenbaar het geval, zoals blijkt uit de ontwikkelde middelen."

3.4.2.2. Verzoeker wijst bij de uiteenzetting van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel op het feit dat hij een ernstig middel heeft aangevoerd dat gesteund is op de schending van grondrechten dat op zich al een dergelijk nadeel inhoudt.

3.4.2.3. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

"Artikel 32 van het PR RvV schrijft voor dat het enig verzoekschrift bedoeld in artikel 39/82 §3 van de wet van 15 december 1980 bevat:

1° de vermeldingen die met toepassing van artikel 39/78-van de wet van 15 december 1980 vervat moeten zijn in het verzoekschrift tot nietigverklaring.

2° een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In zijn arrest nummer 4 van 8 juni 2007, herinnerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak 10«252/IIde kamer aan de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij artikel 39/2 § 2 van de vreemdelingenwet werd ingevoerd, waaruit blijkt dat deze annulatie- en schorsingsbevoegdheid dezelfde inhoud en draagwijdte hebben als die van de Raad van State, 'zodat het volstaat daar naar te verwijzen'

(Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr,2479/001,18; in dezelfde zin wat de vordering tot schorsing betreft, lbd, 137)

Van verzoekende partij wordt verwacht dat zij op aannemelijke wijze aantoonst een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden in geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing» Nu verzoeker geen ernstige middelen heeft aangetoond, wordt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evenmin aannemelijk gemaakt.»

3.4.2.4. De Raad merkt op dat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wel degelijk ernstig werd bevonden, waardoor er *in casu* sprake is van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld. Een te rigide interpretatie van het begrip “*moeilijk te herstellen ernstig nadeel*” is voorts niet verenigbaar met de vereiste dat de vreemdeling moet kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel.

3.4.2.5. Hoewel de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de wettigheid van de vasthouding, heeft de Raad wel de bevoegdheid om na te gaan of verzoeker door de beslissingen een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of dreigt te ondergaan, wat een feitenkwestie is. Het gegeven dat het aangekondigde grondiger onderzoek naar artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden terwijl verzoeker gedetineerd blijft, maakt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit en staat los van de vraag of de Raad de wettigheid van deze vasthouding kan beoordelen.

3.4.2.6. De Raad wijst er ten overvloede op dat het afwijzen van onderhavige vordering tot schorsing ertoe zou leiden dat een beslissing ten uitvoer zou kunnen worden gelegd, hoewel een nader onderzoek van bepaalde fundamentele grondrechten blijkbaar nog noodzakelijk wordt geacht, hetgeen *an sich* al een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan impliceren.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid waardoor dient te worden overgegaan tot de schorsing van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

F. TAMBORIJN